

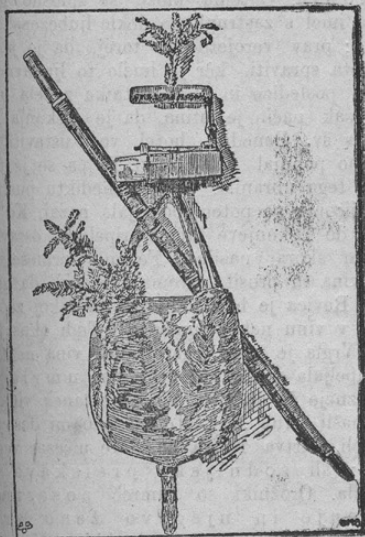
globe kaznovan. Občinski predstojnik pa podal se je k okrajnemu glavarstvu in je tam izročil uradni pečat. Zdaj pa le pomislimo ta položaj. Ljudje ženejo svojo živino k sejmu in ne dobijo živalskega lista, kajti predstojnik pravi, da je uradni pečat oddal. Pod takim pogojem se v občini sploh živeti ne more. Mi kmetje, davkoplačevalci in volilci kličemo tedaj oblast na pomoč, da takoj tej prvaški zmešnjavi konec napravi! Oblast ima zdaj sveto dolžnost, da takoj razpusti občinski zastop in da vodi odslej občinske zadeve zastopnik slavnega c. k. okrajnega glavarstva... To pač ne grè, da bi par prvaških hujšaka, ki deloma niti davkov ne plačujejo, celo občino strahovali in cesarske postav v blato teptali. Mi zahtevamo od politične oblasti najodločnejše, da napravi temu neredu v občini takojšnji konec. Ljudski interesi so gotovo več vredni, nego hujškarija nekaterih postopačev, ki nimajo drugega dela, nego sejati sovraštvo... Oblast, na noge!

Boj v občini okolica Celje.

Seznamek kandidatov, katerega je objavil volilni odbor neodvisnih kmetov in nemških volilcev, napravil je v vrstah prvaških klerikalcev in „narodne stranke“ mnogo zmešnjave. Seveda pesje in sramoti prvaška dohtarska gospôda vse te može, katerim so dali neodvisni kmetje svoje zaupanje. Gnusi se nam, da bi te napade zavracali. Kdor osebno blati in kdor od jeze ogenj in žveplo bluje, ta sam sebe obsoja. Tisti „Narodni dnevnik“, kateri je slovenske kmete v ptujskem okraju zaradi njih naprednega mišljenja psoval „šnopsarje“ in „barabe“, kateri je ormožke slovenske a Nemcem prijazne kmete imenoval „zastonjčake“ in „hlape“ in „falote“, — ta list bankerotnih prvaških hujšakačev pač ne more nikogar žaliti. In kar pisarijo mariborske

Iz mladih let Petra Rosegger.

Dr. Peter Rosegger je, kakor smo že opetovano poročali, največji štajerski ljudski pisatelj. Njegove krasne povesti, od katerih smo tudi že v našem listu nekaj prevodov prinesli, znane so dandanes po vsem svetu. Veliki ta modrijan in pisatelj opisuje v svojih romanih večidel življenje in hrepenenje ter trpljenje vbolega kmetkega in delavskega stanu. Sam je izšel iz ljudstva in tako velja vsa njegova ljubezen ljudstvu. Pred okrog 50 leti vzel je takrat 17 letni Peter Rosegger slovo od hiše svojih staršev. Pri nekemu gorskemu mojstru

Rosegger-Andenken.

Bügelisen, Elle, Werkzeugtasche und Bergschürze, welche der Dichter während seiner Lehrzeit als Schneider benutzte.

izročil se je krojaške obrti. Pet let izvrševal je Rosegger krojaško obrt. Potem pa so spoznali velike njegove talente in so mu dali priliko, da se izobrazi. In iz vaškega krojača postal je najpomembnejši štajerski pisatelj katerega je tudi visoka šola za častnega doktorja imenovala... Svoje nekdanje obrti pa se ta veliki sin ljudstva še danes ne sramuje. Nasprotno, k najbolj srečnim dnevi svojega življenja šteje Rosegger one, ko je kot krojaški pomočnik od vasi do vasi potoval in kmetom za malo plačo blaje krpal. Naša slika kaže rokodelsko orodje, katerega je mladi Peter takrat rabil: gladno (Bügelisen), nadalje taška za orodje in gorska palica... Čast velikemu sinu štajerskega ljudstva!

cunjice, za to se v celjski okolici pač živa duša ne briga...

Eno hočemo le še enkrat pibiti: Društvo „Südmark“ ni za volilno agitacijo niti enega vinarja dalo. Vsakdo, kdor ni na glavo padel, vè prav dobro, da to društvo sploh v politične namene ničesar dati ne sme. Drugače bi oblast „Südmarko“ že davno razpustila. Plačani pisci narodnjaških listov se sto trditvijo torej naravnost lažejo! Sploh pa se nikakoršnih denarnih sredstev za ta volilni boj ne potrebuje. Vsi neodvisni okoliški kmetje delujejo iz lastnega nagiba prav veselo v tej borbi. Kajti ti napredno, Nemcem prijazno misleči kmetje hočejo **zanikernemu gospodarstvu v celjski okolici konec napraviti**; oni hočejo sedanje prvaške mogotce vreči, da ti ne bodejo več ljudskega denarja v svoje namene porabljali. Tu se ne grè za nobeno politiko, marveč grè se edino za **denar davkoplačevalcev**...

Vsa propalost nasprotnikov vrlih naših neodvisnih kmetov v celjski okolici se kaže že v tem, da so se prvaški klerikalci in narodnjaki združili. Drugače bi se najraje požrli, zdaj pa ležijo v vlažnogorskem objemu! Tisti prvaški klerikalci, kateri so šele pred kratkem v Vrhu enega narodnjaka z nožem umorili, združili so se zdaj s tistimi „narodnjaki“, kateri so v svojem listu proglasili krščanstvo za „strup iz Nacareta“... To je zveza, kaj? Vprašanje je le, kdo je od obeh večji lump? Kmetje pa zdaj jasno vidijo, da je vso nasprotovanje prvaških klerikalcev in narodnjakov le pesek v oči...

Kaj hočejo naši nasprotniki? Ves njih program je velika nezmisel! Prvaški hujšakači gredo namreč iz stališča, da je občinski blagor nič, blagor njih lastnih žepov pa vse. Zato trobijo, da imata okoliška občina in mesto nasprotno interese, da morata boj peljati, da mora ena občina drugi škodovati itd. Vsak izobraženi kmet mora takoj vedeti, da je ta „program“ laž in lumparija! Kdor tega ne razume, ta je na duhu neozdravljivo bolan. Obe občini sta težko obremenjeni in imata velikanska plačila v razne namene. Kam bi prišli, ako bi še te dve občini sami v sovraštvo živeli? Vsako mesto in njegova okolica tvorita neko gospodarsko celoto, izpopolnita drug drugega, izmenjavata svoje izdelke, imata ednake izobraževalne potrebe in ednake, velike, skupne skrbi. Vsak pošten prijatelj okoliške občine mora torej nato delati, da boste obe občini mirno skupaj živeli. Potem bode mogoče, da se v obeh občinah velike davke zniža itd. itd. Seveda bi to skupno delo nikdar ne izključilo, da varuje vsaka občina svoje pravno stališče. Nobeni občini se ne sme krivica zgoditi! Zato kandidira tudi napredni volilni odbor 20 dobro izobraženih kmetov, ki jamčijo pač, da bodejo za občino skrbeli. Ti poštene slovenski kmetje bodejo s svojo žuljevo roko boljše interese okoliške občine varovali, kakor en doktor Benko-Cvenkanič, katerega so iz Brežice pognali in kateremu smo že opetovano dokazali, da kmetom kot advokat veliko preveč računa. Ta Benkovič, katerega so njegovi današnji zavezniki-narodnjaki že s pasjim bičem pretepli, je samo zato volilec v okoliški občini, ker je tam naznanil trgovino s sadjem in plačuje zato 1 krono 18 vin. (!!!) davka... Naši nasprotniki so poleg tega dohtarskega trgovca s sadjem še celo vrsto drugih advokatov kot kandidate postavili, m. nj. tudi dr. Serneca, ki je eden največjih davkoplačevalcev v mestu in se bode vsled tega gotovo vedno zato brigal, da se v okolici njegovim mestnim interesom služi. Kar očitajo torej prvaki našim kandidatom, to velja v prvi vrsti za dr. Serneca in njegove tovariše.

Nakratko rečeno: program prvaških nasprotnikov je — **hujškarija!!!** Edino sovraštvo in nemir hočejo! Nemcem prijazne shode neodvisnih kmetov so hoteli motiti s psovskami, s kamenji in surovostjo. Tako hočejo tudi v okoliški občini naprej delovati. Sporazumnega gospodarskega dela se bojijo, ker bi pri temu prvaški žepi trpeli...

Ali neodvisni kmetje so te prvaške gonje siti! Oni zahtevajo, da se bode pričelo v okoliški občini gospodarsko delati v blagor davkoplačevalcev. Velike doklade v občini se mora za zgradbe cest, za prepotrebna gospodarska dela porabiti, ne pa za hujškarijo prvaških politikov. Občinski urad v celjski okolici mora za vse davkoplačevalce enako, nestransko in pošteno delovati. Računi se ne smejo skrivati! In edino za to se grè, ne pa za tisto žalostno „politiko“, ki je kmete spravila na rob propada...

Vsi tisti davkoplačevalci torej, ki se ne pustijo od dohtarskih šribarjev komandirati, ki se ne pustijo hujškati od tistih ljudi, kateri jim ob vsaki priliki kožo čez uesa potegnejo, — vsi neodvisni kmetje volili bodejo torej naše kandidate. Kajti s tem bodejo pripomogli, da se grozovlado sedanjih mogotcev v okolici strè in da nam pride **boljša gospodarska bodočnost!**

Novice.

II. avstrijski zbor kmetijskih zadrug. Piše se nam: „Ker je bil leta 1906 obdržani I. avstrijski zbor kmetijskih zadrug iz vseh delov Avstrije prav dobro obiskan in se je v vsakem oziru dobro obnesel, smatra se splošna zveza kmetijskih zadrug na Avstrijskem dolžna, da priredi letos II. zbor avstrijskih kmetijskih zadrug, kateri se bode vršil dnè 14. in 15. septembra 1910 v deželnozborski dvorani na Dunaju. Na dnevnem redu stojijo važni zadrugi predmeti za posvetovanja. Upati je tedaj, da bode i II. avstrijski zbor kmetijskih zadrug prav dobro obiskan.“ — Tudi mi opozarjamo kmetijske zadruge na za gospodarstvo vevlačno to prireditv.

Iz Spodnje-Stajerskega.

Državna in deželna pomoč spodnještajerskim vinogradnikom. Nemški listi poročajo: Že tako rano v letošnji spomladi nastopile težke nevihte napravile so velikansko škodo. Zlasti se pozna to škodo v spodnještajerskih vinogradih na triletnih trsnih kulturah, ki bi morale letos prvi dohodek prinesiti in so to tudi v bogati meri obljubovale. Napredni nemški poslanci so vsled tega takoj nastopili in zahtevali od poljedelskega ministerstva izdatno pomoč. Na podlagi teh zahtev je državni vinogradniški nadzornik gorice pregledal. Dovolilo se je potem deloma podpore iz državnega sklada proti ujom, deloma pa brezobrestna vinogradniška posojila. Za taka posojila dovolilo je poljedelsko ministerstvo v preteklem mesecu nadaljno svoto 32.000 kron; isto svoto dovolilo se je iz deželnih sredstev za brezobrestna posojila v istem času. — K temu pripomnimo edino to, da se prvaški slovenski poslanci za take prepotrebne gospodarske zadeve prav nič ne brigajo. Nasprotno, oni so deželni in državni zbor razbili. Nemški poslanci morajo tedaj za slovenske kmete delati, — slovenski poslanci pa počivajo za pečo od svoje narodnjaške hujškarije...

Testament nazaj! Naši čitatelji se bodejo še spominjali na škandalček, ki je prišel v javnost ob priliki smrti neke profesorjeve vdove. V sredi tega škandalčka stal je bivši guardijan ptujskih minoritov, o. Vavpotič. Mož je znan po svoji prvaški zagriženosti, po debelosti svojega trebuha in po prijateljstvu do ženskega spola. Poleg žensk ljubi pa tudi prav vroče — testamente. In ko je omenjena profesorjeva vdova, h kateri je Vavpotič v življenju prav pogostoma zahajal, zapustila to solzno dolino, pokazal se je nakrat nežni testament, v katerem se je pripisala vsa dedščina Vavpotiču. Zanimivo je, da je imela pokojnica prav revne sorodnike, kateri bi glasom tega testamenta prav nič ne dobili; vse bi romalo v žep debelega Vavpotiča... No, sodnji se je pa ta testament malo čuden dozdel. In vzela je stvar v roke. Revne sorodnike pokojnice pa je zastopal naš odvetnik g. dr. pl. Plachki. Posrečilo se mu je, doseči celi uspeh. Vavpotič se mora pod nosom obrisati in od vse dedščine ne dobi niti počenega groša. Njegovi „računi“ so romali v koš. Prav smešno je, da si je hotel Vavpotič „za svojo mujo“ 300 kronic zaračunati. Mi sicer ne vemo, kakšno „mujo“ je imel pri omenjeni vdovi, ali zdi se nam prav,